

הארץ

דעות

עיתונאים, הגיע הזמן לחזור להיות אידיויטיים שימושיים

לעקוב

רביב דרוקר

21 ביוני 2021

לפני בחירות אפריל 2019 הועברו אלי הקלטות שהיו יכולות להביך את בני גנץ. המקור אמר — תקשיב, תתמלל, אבל אל תפרסם בלי אישור שלי. מדי פעם בפעם ביקשתי את אישורו. הוא לא אישר, אך נהג להוסיף שאלה בעקיצה: "ואם הייתי מאשר, היית מפרסם?" הסאבטקסט היה ברור: אתה, שכל כך רוצה בהזנתו של נתניהו, תפרסם תחקיר שיפגע במועמד שאמור להפיל אותו?

זה אפילו לא היה סאבטקסט. 12 שנות נתניהו הלבישו את רוב העיתונאים בגופיות, מהן אדומות ומהן כחולות. לא משנה מה אתה אומר — משנה מה צבע הגופייה שלך. קשה להיזכר, אך פעם זה לא היה כך. עיתונאים שמאלנים פרסמו תחקירים נגד אהוד ברק. עיתונאים תומכי התנתקות פרסמו תחקירים נגד ההתנתקות. מועצת יש"ע פרסמה מודעות ועליהן ציטטות מספר שעפר שלח ואני כתבנו. ציטטות על הקשר של ההחלטה לפנות את היישובים היהודים ברצועת עזה ובצפון השומרון לחקירותיו של ראש הממשלה אז אריאל שרון. עיתונאים תומכי הסכם עם אבו מאזן מצצו את דמו של אהוד אולמרט. תחקירים של עיתונאים שמאלנים נהפכו לחקירות משטרה נגדו, אפילו לכתב אישום אחד לפחות.

כל הזמן הזה הבנו שאנחנו יכולים להצטייר כאידיויטיים שימושיים, אך היה ררור לנו נשההוח המהצונית נשלו ווררח על ההעדפה

הפוליטית. בתמימותנו גם חשבנו, שרבים ממי שהיום מתפקדים כשופרות של נתניהו הם אחינו למקצוע. ינון מגל הסתייע בי לתחקיר על אולמרט. מי דמיין שיבוא יום ויתברר שהיינו רק האידיויטים השימושיים שלהם.

בכירים בממשלת אולמרט, כמו רוני בר-און וחיים רמון, אמרו לי בזמן אמת — אתה לא מבין מה שאתה עושה? התחקירים הללו יביאו על כולנו את נתניהו. זה לא נראָה לי כמו טיעון קביל. זו בדיוק מהותה של עיתונות — המחשבה שהעדפה פוליטית יכולה להיות שגויה, שצריך להטיל ספק גם בעצמנו, לא להיות נעול על תפישה אחת של המציאות. כל אחד מאתנו ישב לא פעם מול מקור ששטח סט של עובדות שסתרו את כל מה שפרסמנו במשך שנים. עיתונאי טוב יודע לבלוע את גאוותו הפגועה ולפרסם את העובדות החדשות.

עכשיו יש ממשלה חדשה וראש ממשלה חדש. לא קל לזרוק את החולצה לפח, זה תהליך לא פשוט

ואז בא בנימין נתניהו. לא רק שכולנו סומנו. לא די שהוא ניסה לפטר עיתונאים ולסגור כלי תקשורת. לא רק שהוא ניסה להשתיל את העיתונאים החביבים עליו ולייסד כלי תקשורת ידידותיים. ראש הממשלה החל לשבור את כללי המשחק העדינים של דמוקרטיה לא יציבה במיוחד, והכניס רבים מאתנו לדילמה קשה: האם להיות העיתונאי שמפרסם תחקיר על אלכסיי נבלני? ייתכן שכל מילה בתחקיר עליו היא אמת, אך בסופו של דבר היא משרתת שליט חסר רחמים ובעייתי כמו ולדימיר פוטין. נתניהו ואנשיו התמחו במכירת אייטמים לעיתונאים החביבים עליהם. לפעמים, הם היו גם מדויקים. לא לפרסם? לפרסם ולהצניע? אין החלטה טובה.

עכשיו יש ממשלה חדשה וראש ממשלה חדש. לא קד לזרוק את החולצה לפח, זה תהליך לא פשוט. בחודשים האחרונים שמעתי לא אחת מפוליטיקאי בגוש השינוי אמירות כמו "מה אתה ממליץ?", או "אבל אל תפרסם את זה, כי זה יפגע בנו". שמעתי והתכווצתי. הם לא עשו דווקא. באמת ובתמים הם התרגלו לחשוב שיש לנו חולצה ושנחנו באותה קבוצה. עכשיו הזמן לחזור לטמפרטורה הישנה והנכונה.

המקור של הקלטות שקשורות בגנץ סירב בסוף לפרסמן. הוא מסרב עד היום. לפני הבחירות האחרונות התאמצנו מאוד לעשות כתבה ביקורתית על יאיר לפיד. גם כאן המקורות לא הסכימו. אולי יסכימו עכשיו. אחרי הכל, גנץ, לפיד, בנט, ליברמן, מיכאלי והורוביץ הם השלטון היום, ותפקידנו לחפש אותם — גם אם הצד השני ישמח על שחזרנו להיות אידיויטים שימושיים.

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ